

Barlangászportyán az Aggtelekikarszton 2

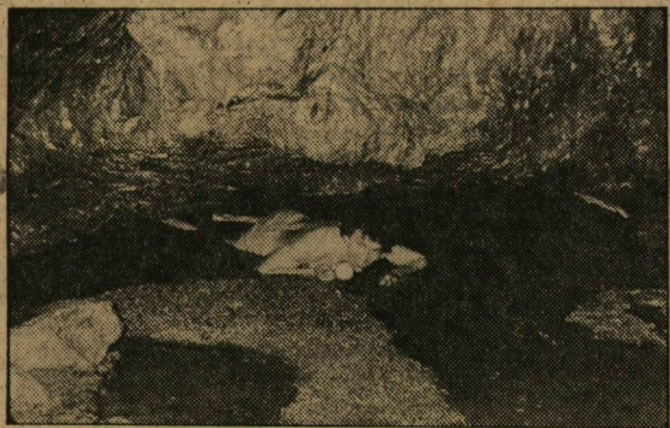
Virradatkor megnyugodva tapasztaltuk, hogy visszatért a tél Aggtelekre. A friss hó fehér fátyolba öltöztette a sziklás hegyeket. Ez két okból is előnyös volt nekünk, hiszen hozzávetőlegesen három km-t gyalog kellett megtennünk a Béke-barlang felé, a hepehupás dolinák útvesztőiben keresve az utat. A fagyott talaj megkönnyítette haladásunkat. A hőesséssel együtt bekövetkezett újabb hőmérséklet-csökkenés szerencsénkre egyelőre csökkentette annak veszélyét, hogy egy gyors olvadás földalatti árvizet zúdítsa a nyakunkba a barlang sötétjében.

Barlangászok és cseppkövek

gázoltunk a szokatlanul hideg csobogó patakban. A világitásról a magunkkal vitt karbid- és lemezlámpákkal gondoskodtunk. Ebben az érintetlen, vad romantikájú cseppkővilágban végre közel kerültünk mindahhoz, amire a XX. század emberének ma oly nagy szüksége lenne, nagyobb mint korábban bármikor: a természet jobb megértéséhez.

A Béke-barlang ember által még kevésbé érintett öntörvényű világában lassan haladtunk előre, hisz a különböző színű és formájú cseppkőképződmények tömege újabb és újabb megállásokra készítetett. A Vas-, a Bronz-, majd az Acélkapu szűkületén átcúsúzva, egészen a Kötélhágcsós szifonig jutottunk. Ott azonban

A szerző egy szifonban (Vidéki Jenő felvételei)

a víz az erősödő hóolvadás miatt már annyira megduzzadt, hogy a mélysége jelentősen megnövekedett. Kénytelenül visszafordultunk tehát, hogy a növekvő sódrú patakban még időben elérhessük az életet jelentő kijáratí lépcsőket.

Végre átázott ruhadarabjainkat szárazakra cserélhetjük. Csak a napfény világánál derült ki, hogy a megemelkedett külső hőmérséklet azalatt a hét óra alatt, amelyet a barlangban töltöttünk, elolvasztotta a havat. Nem lett volna jó, ha nagyobb árvizet kaptunk volna odalenn.

A Béke-barlangi vállalkozással véget is értünk szakmai programja. Igaz, hazafelé még útbá ejtettük a Görömböly-tapolcai tavasbarlangot is, ahol stílusos környezetben mostuk le a fáradt tagjainkról Aggtelek vörös iszapját és verejtékét.

Egy olyan szakmai kirándulást csináltunk végig, amelyre sajnos igen kevés példa akad a hazai egyetemi gyakorlatban. Ez pedig nagy kár, hiszen az emberformálásnak óriási lehetőségei maradnak ilyenek híján kitalálatlanul. A földrajzos szemlélet kialakításának és a közösségteremtésnek hatékony és markáns eszköze volt az út, amely hozzásegített bennünket ahhoz, hogy jó geográfusok és harmonikus fejlődésű emberek lehessünk.

RÁCZ LAJOS

Egy végzős főiskolás, aki válogatott könnyűbúvár

Avagy: „te mit sportolsz tulajdonképpen?”

Hogyan lettél könnyűbúvár? — kérdeztem legelőször Sárdi Györgyöt.

Hat éves koromtól úsztam a Vasasban, nyolc éven keresztül. Talán nem is túl rosszul, voltam korosztályos bajnok és csúcstartó. Gimnazista koromban átmentem a pólósokhoz, pár évig a Spartacus ifiben játszottam, de a felnőttek közé nem jutottam be. Amikor Szegedre kerültem, a tanárképző főiskolára, akkor is még egy évig vizilabdáztam. Ezután jött az ötlet, hogy próbáljuk ki a búvárúszást. Megkerestem Imre bácsit (Gyémánt Imre a könnyűbúvárok edzője, egyben a testnevelési tanszék adjunktusa — B. T.), kipróbáltuk, és bejött.

Ugy érezted, a pólósoknál nem lehet igazi sikerred?

ARRÓL olyan csapat volt, hogy reálsan felmérve az erőket, gyengének éreztem magam ahhoz, hogy bekerüljek az OB I-es csapatba. En pedig nem szeretek igazi cél nélkül edzeni. A búvárkodás pedig már előtte is tetszett.

Sokan azt mondják: a könnyűbúvár-csoport nem komoly dolog, csak azok mennek oda, akiknek más vízi sportokban nem ment.

Van, aki azt mondja: ha egy közepes úszó elmegy búvárnak, ott már arathat. Ez tévhit. Ez technikai sportág, itt nagyon meg kell érezni a dolgokat. Hogy jó úszóknak nem sikerült jó búvárrá válniuk, arra sok példa van, csak nem nagyon hangoztatják.

Kezdetől komolyan vetted az új sportágad?

Nem úgy fogtam föl, hogy „na, legalább lesz hol eltölteni a szabad időmet”, hanem úgy, hogy megpróbálok többet elérni, mint ami az úszásban vagy a vizilabdában sikerült. Fél évig persze még sehol sem voltam, csak a technikát tanultam. Másfél év telt el az első jobb eredményig: dobogóra kerültem az országos bajnokságon. 100 búváron. Ekkor már látszott, hogy esélyem van a válogatottságra, s ez tovább doppingolt.

Miért pont a búvárszakmában és rövid távon versenyzel? (A könnyűbúvár-sport versenyszámai alapvetően két csoportra bonthatók: a víz alatti és víz feletti számokra. A víz alattiak — a búvárok — oxigénpalackkal úsznak, amit maguk előtt tolnak. A víz felettiak, az uszonyosok — vagy felszíniek, ahogy a „bennfentesek” mondják — a „pipán” át kapják a levegőt — B. T.)

Más stílust, más technikát követel a víz alatti úszás, és én ezt érzem jobban. A hosszú távot pedig sosem bírtam, ezért az 50 és a 100 a számom.

Az eredménylistánál ott tartottunk, hogy bronzérmes lettél az OB-n...

Az az eredmény az év végére a válogatottságot meghozta. Ez '83-ban volt, '84-ben pedig 50 búváron megnyertem a magyar bajnokságot, 100-on egy századdal kaptam ki, s lettem második. A válogatott tagjaként a szocialista országok versenyén vehettem részt, Minszkben.

Mi volt és lesz az idén?

Eddig a legnagyobb verseny az NSZK-beli Saarcbrückenben megrendezett NSZK—Olaszország—Magyarország viadal volt, ahol 50-en második lettem.

Milyen idővel?

17,09, ez a legjobbam, amit másodszor úsztam. Az országos csúcs 16,9, erre hajtok már régóta. Idén az igazi nagy verseny a londoni Világjátékok lesz, nem lenne rossz éppen ott csúcsot úszni. A négyfős válogatottban mindenesetre benne vagyok.

Beszélgünk a jövődről. Most végzel a főiskola ma-

tematika—testnevelés szakán, hisz negyedéves vagy. Mi lesz ezután?

Visszamegyek Pestre, és tanítani fogok. És persze sportolni is.

Szokatlan egy válogatott sportolótól, hogy első helyen a tanítást említi...

En mindenképpen tanítani akarok. Nem akarok sportállásba menni. Ez nem jelenti azt, hogy nem csinálom továbbra is szívvel-lélekkel a búvárúszást, de a jövő is fontos. És ahogy a főiskolán sikerült nappali tagozatos tanulás mellett csinálni, úgy remélem — a tanítás mellett is menni fog.

Apropó: itt hogyan sikerült ezt megvalósítani?

A reggeli edzések miatt délelőtt sokszor álmos voltam, a délutániak meg fárasztók, időigényesek, így este már nem volt erőm bárhova is elmenni. Ha azt mondom, hogy sehova nem jártam, az talán hülyén hangzik, de így van. De végül is a suliban nem volt különösebb problémám sem matekból, sem tesiből.

Ezek szerint teljesen (Schmidt Andrea felvételei)

kimaradt neked az, amit „főiskolás életnek” hívnak?

Gyakorlatilag igen. Az edzőtáborokkal még a nyarak nagy része is elment.

Nem sajnálod?

Jól éreztem így magam. Ha nem tetszett volna, nem csinálom. Persze, a sikerélmények is kellettek ahhoz, hogy reggel föl tudjak kelni, este ne menjek el valahova. Azonban az edzéseknél is van hangulata, ott is jól érzem magam, jó társaságban, jó edzővel.

Ezek a sikerélmények a főiskolán is „hatottak”? Szóval, tudtál rólad?

Nem hiszem, hogy sokan ismernének. Az évfolyamtársaim között is van, aki azt hiszi, pólózok. Néhanyan tudják, hogy „valami vizes” sportággal foglalkozom. De van olyan testnevelés szakos tanárom, aki, mikor mondtam, hogy edzőtáborba megyek, megkérdezte, hogy „te mit sportolsz tulajdonképpen?”

Gondolom, sokan nem is tudják, mi az a könnyűbúvár sport. Nem zavar?

Ezzel nem foglalkozom, az eredményesség érdekel, nem az, hogy megismernek-e az utcán, vagy nem. Más kérdés, hogy jólesik, ha gratulálnak egy-egy jobb eredmény után.

Nincsen nosztalgiád a póló iránt?

Ha meglátom a labdát, akkor kicsit ígatom, de itt több volt a sikerélmény.

Számítottál a sikerekre?

Számítani nem, de megfordult bennem, hogy hátha menni fog.

Almodozol igen nagy eredményekről?

Mindig közeli célokat szoktam csak kitűzni. Most például, hogy jól szerepeljek a Világjátékokon, hogy megjavítsam az országos csúcsot. A többiről majd később gondolkodom...

„Robbanékony, gyors, hihetetlenül jó mozgásérzékű, gyorsan tanuló, fegyelmezett, versenyző. Az igazi nagy aranyat persze csak vizsgaidíjakok befejezése után tudta elvégezni, egyébként 50-en és 100-on még kiüröb eredményekre lehetne képes, amivel a legjobb szovjeteknek is vetélytársa lehetne. Sajnálom, hogy itt hagy bennünket...” (Gyémánt Imre, mesteredző)

BALOGH TAMÁS

Ezek szerint teljesen (Schmidt Andrea felvételei)

Jogászok a tekepályán

Április 30-án rendezték meg a „Jogász Kupa” tekeversenyt a SZEOL AK pályáján. A résztvevő csapatok: Bírószág—Ügyészség, AJTK oktatói és az AJTK hallgatói csapata. A végig izgalmas versenyen — a szurkolók lelkes buzdítása mellett

a következő eredmények születtek:

Csapatverseny: 1. AJTK hallgatói csapata (Hegedűs, Mányoki, Máté, Szabados) 567 fa, 2. Bírószág—Ügyészség csapata (Dr. Kemenes, dr. Szántó, dr. Veszeloovszky) 542 fa, 3. AJTK oktatói csapata (dr. Dáni, dr. Kiss, dr. Nagy K., dr. Szabó) 503 fa.

A Jogász Kupa egyéni tekeverseny végeredménye: 1. Szabados Gyula III. joghallgató 167 fa, 123+44, teljész + tarolás), 2. dr. Szántó Gábor ügyész 155 fa (103+52), 3. Hegedűs Róbert II. joghallgató 149 fa (105+44).

M. Z.

Szégyenfolt

Ezzel a címmel közölt glosszát a sportnapilap a jégkorong-világ bajnokság kisdöntője (Szovjetunió—USA a harmadik helyért) után. Ebben az áll: az amerikai korongosok nem tudták elviselni súlyos vereségüket, és verekedést provokáltak, ami bizony szégyenére válik a tengerentúliaknak.

„Csupán” néhány száz ezer tanúm van arra, hogy a glosszában leírt eset éppen fordítva volt. Fetyiszov — teljesen ártatlan helyzetben — ki-méleltlenül Shutter arcába vágott, ezután az ameri-

kai játékos orrán-száján jött a vér. A csehszlovák játékosok jóvoltából még azt is láthattuk, amint Shutter vére a jégen csinos kis töcsává rendeződött. Eközben persze ki-tört a nagy csetepaté, de a lényeg az: így kezdődött az „amerikai provokáció”.

Úgy látszik, a moszkvai és a Los Angeles-i olimpia előtti, az igazi sportrajongókat a világ minden részén mélyen megrendítő visszalépések még mindig nem ébresztettek rá sokakat arra: ha valamit is meg akarunk őrizni a sport eredeti ér-

lékeiből, a lehetőségekhez képest minél távol kell tartanunk tőle a politikát. A mesterséges ellen-tét — szításától viszont a sport-, és politikai életet egyaránt meg kellene védeni. E glossza ugyanis — éppen a lapnak szerzve „szégyenfoltot” — pont ilyen manipulációs szándék jele. Írója azonban rosszkor mesterkedett: több száz ezer ember saját szemével láthatta, mi történt valójában. Ezért aztán az eset általánosan is rontotta a magyar sajtó hitelét. Ki fog ezután hinni nekünk...?

bal-ta